

Fald kun ganske faa af Repræsentanterne have taget Ordet for at anbefale, at Esbjerg, Herning og maasse Struer og Odder skulde optages i Foreningen, men de have hidtil staaet saa isølerede med deres Mening, at det vistnok i høj Grad maa betvivles, at fornyet Andragende vilde faa andet Resultat end de tidligere.

ad 5. Besvarelse bortfalder i Henhold til det i det foregaaende bemærkede.

Det ovenfor anførte er, hvad jeg fra paalidelig Kilde har bragt i Erfaring om „ny jydsk Kjøbstadkreditforening“s Stilling til Sagen, og jeg antager, at ny Forslag i den Retning ikke vil føre til noget eller i hvert Tilfælde ikke til et tilfredsstillende Resultat. Jeg tror, at der bag ved Modstanden ligger en vis Misstemning hos Kjøbstædernes for Klækkerne, og det er denne, der stadig vil forhindre en Optagelse af disse i Kjøbstædernes Forening, saa at de kun have til overs at faa deres egen, hvis de ville nyde godt af Kreditforeningsstykket.

Med megen Agtelse

Deres ærbødige
E. M. Quist.

Begge disse Svar forelaa ved Udvalgets andet Møde den 19de Januar 1892. Dette sluttede med at vedtage, at Formanden skulde henvende sig til Hr. Direktør Esmann, Aarhus, med Anmodning om at oplyse, hvor vidt Byer som Herning, Esbjerg, Odder ell. lign. havde henvendt sig til „Ny jydsk Kjøbstads-Kreditforening“ om Optagelse, og hvorledes Foreningen havde stillet sig til saadanne Henvendelser. Spørgsmaalene afgit samme Dag. Svaret følger her:

Ny jydsk Kjøbstad-Kreditforenings Kontor.

Aarhus den 23de Januar 1892.

Hr. Folketingsmand Rasmus Nielsen!

Jfølge Deres meget Vrede af 19de ds., der i Gaar ved Folketingsmand Bjørnbaek er afgivet til mig, skal jeg tillade mig at meddele.

Dels skriftlig, dels ved Deputationer have Beboere af Esbjerg, Herning, Struer og Strømmen samt Odder i senere Aar henvendt sig til Direktionen for at bevirke, at Kreditforeningens Statutter udvidedes til at omfatte de nævnte Pladser. Det vil være Dem vel bekendt, at disse Statutter ere baserede paa Lovens af 26de Maj 1868, og at der følgelig fordres Lovgivningsmagtens Sanktion paa en saadan Udvidelse. Da imidlertid allerede denne Lov, foruden de egentlige Kjøbstæder, omfatter Handelspladserne Silkeborg, Vøgtør og Nørresundby, fandt Direktionen det ikke urimeligt, at de Pladser, hvorom nu er Tale, kunne konsolideres saaledes i Henseende til Begrændsning og Næringsomraade, at en Udvidelse kunde og maasse burde indrømmes, navnlig af Hensyn til Ejendommenes svævende Stilling som dels for store overfor Husmandskreditforeningen og dels for smaa overfor Viborg Foreningen og tilige, fordi en Forening af Pladserne i en egen Forening formentlig vilde blive dels for lille for Pengemarkedet og dels for kostbart overfor særlig Administration.

Under disse Betragtninger besluttede Direktionen sig til at forelægge Sagen for Repræsentantskabet i dettes Møde i September i 1889. Repræsentantskabet diskuterede Sagen, men vedtog som Resultat at svare, at det foreløbig Intet agtede at foretage for at fremme den videre.

Naar De nu har spurgt, om der i en nær Fremtid kan ventes foretaget Skridt til Opnaaelse af Udvidelsen gennem Lov- og Statutforandringer, da tør jeg ikke udtale nogen bestemt Formening. Jeg tror dog at burde tilføje, at da Sagen senest foretoges, var det egentlig kun Beboere af Esbjerg, der fremsatte Begæringen, men